

Arrest

nr. 152 417 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door staatssecretaris voor Asiel en Migratie en
Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 4 februari 2015 onder aanhoudingsmandaat geplaatst nadat hij tijdens de zitting van de jeugdrechtbank aangaande de situatie van zijn dochter bedreigingen uitte.

1.2. De kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep te Antwerpen besliste bij arrest van 7 mei 2015 om verzoeker in vrijheid te stellen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 mei 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer: [M.A.], [...] onderdaan van Bulgarije ALIAS: [...] wordt het bevel gegeven om uiterlijk op 14/05/2015 het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. [P.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd sinds 05/02/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert gespreid over drie middelen de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, eerste lid, 2° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker werd op 07/05/2015 in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd gestoeld op het feit dat het gedrag van verzoeker een bedreiging van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Immers, verzoeker werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05/02/2015.

Evenwel is verzoeker tot op heden nog steeds niet correctioneel veroordeeld. Verzoeker was het voorwerp van een gerechtelijk vooronderzoek. Op 07/05/2015 werd verzoeker in vrijheid gesteld bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling. De zaak werd verwezen naar de correctionele rechtbank op 08/05/2015. Verzoeker is dus nog niet veroordeeld tot een correctionele straf en beschikt nog steeds over een blanco strafregister.

Art. 28quinquies §1 en 57 §1 van het Wetboek van Strafvordering waarborgen het geheime karakter van het vooronderzoek. Er is aldus geen mogelijkheid tot inzage in het strafdossier door externe actoren. Dit geldt ook voor verwerende partij. Bijgevolg heeft verwerende partij bij het nemen van de beslissing zich louter kunnen beroepen op het gegeven dat er een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd ten aanzien van verwerende partij.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waarborgt het vermoeden van onschuld. Artikel 6, 2e lid van dit verdrag stelt: “Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan”.

Krachtens voornoemd artikel geldt het vermoeden van onschuld totdat de schuld bij wet bewezen is. Dit algemeen rechtsbeginsel, dat internationaal wettelijk draagkracht kent, brengt met zich mee dat diegene die wordt vervolgd, maar nog niet veroordeeld is, geacht wordt onschuldig te zijn totdat het bewijs van zijn schuld geleverd wordt.

Aldus impliceert het vermoeden van onschuld een procesverplichting, namelijk dat een persoon niet schuldig mag worden verklaard als zijn schuld niet is vastgesteld tijdens een procedure waarin hij zijn procesrechten op grond van artikel 6 EVRM heeft kunnen laten gelden.

Dit vermoeden geldt zolang er geen uitspraak is gedaan over de grond van de zaak. (MINELLI v. Zwitserland, EHRM 25 maart 1983, Publ. E.C.H.R., Serie A, vol. 62) Dit brengt bovendien met zich mee dat externe instanties zich niet over de schuld van de verdachte mogen uitspreken.

In casu is er nog geen sprake van een veroordeling van verzoekende partij. Er werd nog geen vonnis uitgesproken door de correctionele rechter en het onderzoek ten grond[e] is aldus nog niet aangevat. Heden kan er nog geen uitsluitel worden gegeven over de schuld van verzoeker, laat staan van de strafmaat.

[...]

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd de motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Artikel 43, 2° van de van 15 december 1980 vermeldt;

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1°

2° de redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met het algemene preventieve reden mogen worden aangevoerd”

Zoals artikel 43, 2° Vw. het uitdrukkelijk bepaalt, moeten de motieven uitsluitend betrekking hebben op het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Er dient bovendien sprake te zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Bovendien moet de genomen maatregelen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu werd er in de bestreden beslissing als motivering enkel en alleen een vermelding gemaakt van het toepasselijke artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980. Dit artikel werd gewoon letterlijk geciteerd. Vervolgens werd er vermeld dat er sinds 05/02/2015 een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker.

Zoals letterlijk in de bestreden beslissing vermeldt staat:

“Artikel 7, eerste lid, 3° en artikelen 43,2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, [A. P.], attaché, geacht de openbare orde te kunne schaden het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang in de samenleving, hij werd sinds 05/02/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen”.

Deze motivering is niet toereikend en kan de bestreden beslissing niet dragen. Er wordt op geen enkele wijze gemotiveerd waarom verzoeker omwille van zijn persoonlijk gedrag een, actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Een loutere aanhalen van de toepasselijke wetsartikelen, met daarbij een vermelding van het gegeven dat er een aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd, kan niet als een draagkrachtige motivering worden beschouwd.

Het is reeds vaste rechtspraak dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is. (RvS 15 december 1983, nr. 23.8005; RvS 10 mei 1983, nr. 23.240, RvS 3 november 1983, nr. 23.641; RvS 2 juli 1987, nr. 23.378)

Het wetsartikel dat de administratieve overheid aanhaalt in haar beslissing, vermeldt zelfs uitdrukkelijk dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden vormt voor deze maatregel, nl. artikel 43, 2° Vw. Wanneer er bij de motivering dan enkel en alleen melding wordt gemaakt van het feit dat er aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker, kan uit deze motivering niet worden opgemaakt welke elementen er dan wél aanleiding hebben gegeven tot het nemen van de beslissing.

Uiteraard kan een strafrechtelijke veroordeling worden betrokken bij de beoordeling van de vraag of iemand een gevaar vormt voor de openbare overheid. Evenwel dient er dan weldegelijk gemotiveerd te worden waarom deze strafrechtelijke veroordeling bijdraagt tot de beoordeling dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare veiligheid.

Verwijzend naar het eerste middel dient het benadrukt te worden dat verzoeker nog steeds niet correctioneel veroordeeld is. Er immers in huidige stand van de procedure sprake van een vooronderzoek en verzoeker heeft nog geen strafrechtelijke veroordeling gekend. Er is aldus nog geen uitsluitsel omtrent de schuld van beklaagde en de eventuele strafmaat die hieraan gekoppeld wordt.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat verzoeker tot op heden een blanco strafregister heeft en dat de feiten kaderden in een erg bijzondere situatie. Het feit dat verzoeker bedreigingen uitte dient gekaderd te worden en in de context geplaatst te worden. Het betrof een procedure omtrent zijn minderjarig kind, dat hij tot in België is gevolgd en die tot op heden in een [v]erontrustende opvoedingssituatie verkeerd. Verzoeker stond onder hoge stress en was in een emotionele toestand toen de uitspraken werden gedaan.

In casu is er absoluut geen sprake van een actuele bedreiging voor de openbare orde, daar de bedreigingen contextueel te plaatsen zijn. Het psychiatrisch verslag (bijlage) van betrokkene toont aan dat er geen sprake is van een dreiging van de maatschappij en dat verzoeker handelde in een emotionele geladen toestand. Meermaals heeft verzoeker zijn excuses aangeboden en beseft de man weldegelijk dat zulke uittalingen niet op hun plaats waren.

De Kamer van Inbeschuldigingstelling heeft reeds in haar arrest van 8 mei 2015 geoordeeld dat verzoeker in vrijheid kon worden gesteld, en dat de kans op recidive beperkt is. Dit arrest toont aan dat actuele bedreiging voor de openbare veiligheid niet aanwezig is.

De louter verwijzing naar het aanhoudingsmandaat van verzoeker faalt aldus naar recht. De bestreden beslissing houdt een schending in van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen in.

[...]

In casu werd verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07/05/2015, daar deze onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 05/02/2015. Daar er ten aanzien van verzoeker een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd, vormt deze een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang in de samenleving.

Verzoeker verblijft momenteel in België omwille van zijn minderjarige dochter. De moeder van zijn kind is samen met zijn kind naar België vertrokken, zonder medeweten van verzoeker. Eens in België aangekomen heeft de moeder van het kind het kind achtergelaten en was er geen spoor meer van haar. Het kind werd geplaatst in een Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning 'De kleine Vos' in het kader van crisisopvang. Verzoeker bezocht het kind daar ook regelmatig.

Daar het kind in een [v]erontrustende opvoedingssituatie[...] verkeert, is de zaak aanhangig gemaakt voor de Jeugdrechtbank. Verzoeker werd eveneens opgeroepen, daar hij een partij in het geding was als vader van de minderjarige.

De reden van het verblijf in België van verzoeker is aldus het verblijf van zijn minderjarig kind. De moeder is niet komen opdagen op de jeugdrechtbank en is tot op heden zich niet komen aandienen bij 'De Kleine Vos'.

Het minderjarig kind heeft enkel verzoeker om op terug te vallen in België. Verzoeker is immers de enige familie hier in België. De belangen van betrokkene liggen dan ook in België, daar zijn enige prioriteit [b]ij zijn dochter ligt die hier in België verblijft.

Artikel 43, 2° Vreemdelingenwet:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

...

2°: de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

Het voornoemde artikel werd door de administratieve overheid ter motivering aangehaald in haar beslissing. Evenwel werd er in hoofde van verzoeker op geen enkele manier een individueel onderzoek gevoerd en werd er geen rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het dossier.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, ter bescherming van de openbare veiligheid, is in totale wanverhouding met de persoonlijke belangen van de verzoeker.

In de bestreden beslissing werd er nergens melding gemaakt van het privé-leven van betrokkene. Daar de administratieve overheid geen melding maakt van de persoonlijke toestand van betrokkene, en aldus deze feitelijkheden niet heeft overwogen in de beslissing, duidt erop dat er geen concrete afweging werd gemaakt en vormt aldus een inbreuk op het evenredigheidsbeginsel.

Bovendien werden de ernst van de feiten niet aangehaald, evenmin de weerslag van de feiten op de maatschappij. De bestreden beslissing vermeldt enkel de toepasselijke wetsartikels en het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

In casu werd verzoeker zijn recht op een privé-en gezinsleven niet gerespecteerd. Meer nog, er werd niet eens rekening mee gehouden, laat staan dat het evenredigheidsbeginsel in deze werd toegepast.

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al[s] het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

De enige reden waarom verzoeker naar België kwam, is om zich over zijn kind te ontfermen. Daar het kind door de moeder naar België werd meegenomen kon verzoeker niet anders dan naar België afreizen om zijn kind te zien.

Daar er een procedure hangende was voor de jeugdrechtbank, en verzoeker partij was in het geding, werd verzoeker ook opgeroepen. Aldus werd er van verzoeker verwacht hier in België aanwezig te zijn door de justitiële autoriteiten!

Aangezien zijn minderjarig kind niemand anders heeft in België om op terug te vallen, nam verzoeker zijn verantwoordelijkheden als vader op en heeft hij gehandeld in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien stelt artikel 74/13 Vw.:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

In casu dient de nadruk te worden gelegd om het belang van het kind van verzoeker. Het kind verkeert immers in een verontrustende opvoedingssituatie, waardoor het extra kwetsbaar is. Wanneer de vader uit het land zou worden ontzet, zou dit het kind allerm minst ten goede komen. De moeder heeft het kind reeds verlaten, waardoor het kind enkel kan terugvallen op haar vader hier in België.

Het zal in het belang van het kind zijn dat de vader verder in België kan verblijven, om zo verder zijn verantwoordelijkheden op te nemen zodat het kind niet aan haar lot moet overgelaten worden. Het kind zal immers in België enkel kunnen rekenen op professionele hulp, waardoor het familiaal leven van verzoeker en zijn kind zal verwoest worden. Op die manier zal deze beslissing de maatschappij net méér belasten.

Om recht van gezinsleven te kunnen genieten conform artikel 8 EVRM zal verzoeker verder in het land dienen te verblijven. Zijn kind werd immers door de jeugdrechter geplaatst in crisisopvang ‘De Kleine Vos’, waardoor hij verder in België dient te verblijven om zijn kind te kunnen blijven zien.

Mocht verzoeker uit het land ontzet worden, zal hij bovendien niet aanwezig kunnen zijn op de volgende zittingen van de Jeugdrechtbank, waardoor er een beslissing zal genomen worden zonder dat verzoeker zal gehoord worden. Dit zowel in kader van de zitting voor de Correctionele Rechtbank als in het kader van de verdere zittingen voor de Jeugdrechtbank.

Artikel 6 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op een eerlijk proces. Het recht op een openbaar proces is hier een onderdeel van. Het recht op een openbaar proces beschermt de verdachte tegen een geheime rechtspleging die buiten zijn weten wordt afgewikkeld. Vanuit het perspectief van verzoeker sluit het recht op een openbaar proces aan bij het recht in zijn persoonlijke tegenwoordigheid te worden berecht. (POITRIMOL v. Frankrijk, EHRM 23 november 1993, Publ. ECHR, Serie A, vol. 227-A, LALA v. Nederland, EHRM 22 september 1994, Publ. ECHR, Serie A, vol. 297- A.) Enkel zo kan betrokkene zijn recht op tegenspraak naar behoren uitoefenen.

Daar verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van bedreigingen geuit omwille van zijn dochter die verder zou geplaatst worden, dienden deze uitlatingen geplaatst te worden in contextueel verband.

Bovendien hebben deze bedreigingen geleid tot een aanhoudingsmandaat en een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’. Aldus is het van cruciaal belang dat verzoeker in persoon aanwezig zal zijn op de correctionele zitting, zodat hij zelf kan toelichten hoe deze uitlating in het licht geplaatst moeten worden.

Daar de administratieve overheid deze bedreiging als een gevaar voor de openbare veiligheid beschouwt, daar het aanhoudingsmandaat als motivering werd aangehaald in het kader van artikel 43,2° Vw., maar er nog geen correctionele veroordeling werd uitgesproken, is het cruciaal hoe de correctionele rechter deze feiten zal beoordelen. Een aanwezigheid in persoon van verzoeker dringt zich aldus op.

Daar er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind zoals voorschreven in artikel 74/13 Vw, met het privéleven van verzoeker, zoals voorgeschreven in artikel 8 EVRM en artikel 43, 2° Vw., is er sprake van een schending van het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat het Bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

De betwisting door verzoeker van de verwijdering van het grondgebied is geen geschil over burgerlijke rechten en verplichtingen, zodat artikel 6 EVRM geen toepassing vindt. (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk) Hij blijft derhalve in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 6 EVRM.

Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). (RvV 30 mei 2013, nr. X)

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, niets het Bestuur verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat het Bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). (RvV 28 mei 2013, nr. X)

De thans voorliggende beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid en artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze citeert in zijn verzoekschrift en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans voorliggende beslissing geen definitieve verwijdering van verzoeker inhoudt. Hij kan ten alle tijden terugkomen indien hij hiervoor aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij toont evenmin aan dat hij derhalve niet aanwezig kan zijn op de zittingen voor zowel de Correctionele Rechtbank als de Jeugdrechtbank, noch dat hij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Ook een effectieve gezinsband met zijn dochter wordt niet aangetoond, conform artikel 8 EVRM. Daarenboven betreft het een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, die het gezinsleven van verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM."

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de

voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. In de mate dat verzoeker te kennen geeft dat verweerder op basis van een gebrekkige kennis van zaken en op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen voert hij, zoals verweerder terecht aangeeft, de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat in bestreden beslissing wordt geduid dat deze beslissing wordt genomen omdat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat uit zijn gedrag blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving gelet op het feit dat hij op 5 februari 2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen. Het loutere feit dat verzoeker in het verleden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens het uiten van bedreigingen laat evenwel niet zonder meer toe te concluderen dat hij, nadat door de kamer van inbeschuldigingstelling werd besloten dat een verdere vrijheidsberoving niet langer vereist is, kan worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, laat staan dat om te concluderen dat vaststaat dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen. Het feit dat de kamer van inbeschuldigingstelling verzoeker vrijstelde houdt net een indicatie in dat hij niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad stelt tevens vast dat verweerder de bestreden beslissing nam zonder verzoeker te horen of bepaalde feitelijke inlichtingen te verzamelen die nochtans vereist waren om deze beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Er dient derhalve ook te worden opgemerkt dat verweerder in casu, gelet op het ontbreken van voldoende inlichtingen – waaronder de aard van de geuite bedreigingen en de omstandigheden waarin deze bedreigingen werden geuit –, in voorliggende zaak niet bij machte was om te beoordelen of het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde dusdanig is dat dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan verantwoorden. Hierbij moet ook worden aangegeven dat artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een evenredigheidsstoetsing dient door te voeren en dat het in voorliggende zaak kennelijk onredelijk is om de specifieke situatie waarin de bedreigingen door verzoeker werden geuit niet te betrekken bij de beoordeling van het gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde en ook voorbij te gaan aan het feit dat verzoekers minderjarige dochter, die door haar moeder werd achtergelaten, in België verblijft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto de artikelen 7, eerste lid, 3° en 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK